

עפ"ת 55112/01/23 - אכרם נסיפי 2. ניזאר הייב נגד מדינת ישראל פרקליטות מחוז צפון

בית המשפט המחוזי בנצרת בשבתו כבית-משפט לערעורים פלייט

עפ"ת 55112-01-23 נסיפי ואח' נ' מדינת ישראל
תיק חיצוני: 350738.19
לפני כבוד השופטת אילונה לינדנשטראוס

המערערים: 1. אכרם נסיפי 2. ניזאר הייב
ע"י ב"כ עו"ד בוריס קוסנוביץ
נגד
המשיבה: מדינת ישראל ע"י פרקליטות מחוז צפון

פסק דין

1. לפניי ערעור שהוגש במאוחד על ידי שני המערערים, על הכרעות הדין של בית משפט השלום לתעבורה בצפת (כב' השופטת ג'ידא עספור שאהין) מיום 6.2.2022 ועל גזרי הדין שניתנו נגדם (פ"ל 984-09-19, פ"ל 1018-09-19).

2. נגד המערערים הוגשו בבית המשפט קמא כתבי אישום נפרדים המייחסים להם עבירות של נהיגה תחת השפעת סמים (סירוב), לפי סעיפים 62(3) ו-39א לפקודת התעבורה [נוסח חדש], נהיגת טרקטורון בכביש שלא במושב או בקיבוץ, לפי תקנה 39א(ג) לתקנות התעבורה תשכ"א-1961, נהיגה משמאל לקו הפרדה רצוף בדרך, לפי תקנה 36 לתקנות התעבורה ונהיגת טרקטורון ללא קסדת מגן לפי תקנה 39ג(ד) לתקנות התעבורה. למערער מס' 1 יוחסה גם עבירה של נהיגה ברכב ללא ביטוח, לפי סעי' 2א לפקודת ביטוח רכב מנועי [נוסח חדש], התש"ל-1970.

3. על פי כתבי האישום, ביום 10.08.2019 בסמוך לשעה 06:45 נהגו המערערים בטרקטורונים בכביש 91 סמוך לק"מ 3.5, כשהם שיכורים, בכך שסירבו לתת דגימת שתן לאיתור סמים בגופם. הם נהגו שלא בתחום מושב או קיבוץ, בלא קסדת מגן על הראש וחצו קו הפרדה רצוף שאין בצדו הימני קו קטעים מסומן. המערער מס' 1 נהג גם ללא פוליסת ביטוח חובה בת תוקף.

4. המערערים כפרו בעובדות כתבי האישום. הואיל וכתבי האישום מבוססים על אותה מסכת עובדתית, אוחד דיון ההוכחות בשני התיקים. מטעם המשיבה העידו רס"ב אריה זרגרי, אשר הבחין במערערים מבצעים את העבירות, עת נסעו מולו בנתיב הנגדי, ולאחר מכן ביצע את פעולות האכיפה בשטח וערך דו"חות פעולה (ת/1-ת/6) ושוטרים נוספים שסייעו לו בלקיחת המערערים לתחנת המשטרה (ת/7. ת/8). כן העיד רס"ב משה אלמליח, ראש משרד סיוור בתחנת ראש פינה, אשר דרש מן המערערים ליתן דגימת שתן אך הם סירבו (ת/9א, ת/9ב) וכן חקר אותם תחת

אזהרה (ת/10 א-ב, ת/11 א-ב). המערערים בחרו שלא להעיד ולא זימנו עדים מטעמים.

5. בסיום הליך ההוכחות, סיכמו הצדדים טענותיהם. המערערים טענו, בעיקרו של דבר, כי לא היה חשד סביר או יסוד סביר להניח שהם נהגו תחת השפעת סמים או בשכרות וכי החיפוש שנערך היה לא חוקי וכך גם הדרישה לנטילת דגימת שתן. לא ניתן למערערים הסבר כדין למשמעות הסירוב להיבדק. עוד טענו כי לא הוכחו עבירות התעבורה שיוחסו להם.

6. בהכרעת דין מפורטת ומנומקת, הורשעו המערערים בעבירות שיוחסו להם בכתבי האישום. נקבע כי עדויותיהם של השוטרים היו מהימנות, מפורטות וקוהרנטיות, הן השתלבו זו עם זו ועם עם המסמכים שערכו בכתב ולא נמצאו בהן סתירות היורדות לשורשו של עניין. הימנעות המערערים מלהעיד להגנתם חיזקה את ראיות המשיבה וההסברים שנתנו בחקירתם במשטרה נמצאו בלתי אמינים ובלתי משכנעים. האופן בו נהגו המערערים, אשר הודו בחקירתם במשטרה בביצוע עבירות תעבורה בטרקטורונים, היה בה כדי לעורר חשד. לכך הצטרפה התרשמות השוטר זרגרי כי השניים היו מבולבלים בדיבור, עיניהם נראו "עייפות" והם נראו "שתויים או מעושנים". בנוסף, המערער מס' 2 ניסה להסתיר דבר מה בכיסו לעיני השוטר, בדרך שעוררה חשד. כל אלה ביססו חשד סביר כי המערערים היו שיכורים באופן שהצדיק דרישה למתן דגימת שתן לבדיקת אלכוהול או הימצאות סם מסוכן, בהתאם לסעיף 64ב(ב) לפקודת התעבורה ותקנה 169ג(א) לתקנות התעבורה, כמו גם עריכת חיפוש על גופם ובטרקטורונים בהם נהגו, אף אם בסופו של יום לא נתפס סם באמתחתם.

7. אשר לסירוב המערערים למתן דגימת שתן קבעה כב' השופטת קמא, כי אמנם בשלב הראשון, בו נדרשו המערערים בשטח לתת דגימת שתן, עלו סימני שאלה אודות תקינות הדרישה והסירוב, אך בשלב השני, בתחנת המשטרה, לאחר שהחשד הסביר התחזק לאור תוצאות בדיקת המאפיינים שבוצעה למערערים, הוכח כי הדרישה שהופנתה למערערים לנטילת דגימת שתן נעשתה כדין וכי הוסברה להם כדין מטרת הבדיקה ומשמעות הסירוב, כמו גם זכותם לחזור בהם מן הסירוב, אך הם עמדו על סירובם ומכאן קמה חזקת הנהיגה בשכרות והוכחה עבירה זו.

8. אשר לשאר העבירות שיוחסו למערערים ונוכח התרשמות כב' השופטת קמא ממהימנות עדותו של השוטר זרגרי, אשר לא נסתרה בחקירתו הנגדית והשתלבה עם שאר הראיות, ומשהודו המערערים בחקירתם במשטרה בביצוע עבירות התעבורה המדוברות למעט עבירת הנהיגה תחת השפעת סמים ונמנעו מלהעיד בבית המשפט, נקבע בהכרעת הדין כי המשיבה עמדה בנטל והוכיחה מעל לכל ספק סביר את ביצוע העבירות. משכך, הורשעו המערערים בכל העבירות שיוחסו להם בכתב האישום.

9. בהמשך, לאחר שהצדדים לעונש והוגשו תסקירי שירות המבחן בעניינם של המערערים, ניתנו גזרי הדין בגדרם הוטלו על המערערים העונשים הבאים: פסילה בפועל למשך 24 חודשים בניכוי הפסילה שהוטלה עליהם בהליך הקשור, מאסר על תנאי, פסילה על תנאי וקנס.

10. במסגרת הערעור חוזרים המערערים על טענותיהם כפי שהועלו בבית המשפט קמא ובכלל זה טענתם שלא קם

חשד סביר שהצדיק נטילת דגימת שתן וביצוע חיפוש, שלא היו אינדיקציות לשימוש בסמים, שלא התקיימה דרישה כדין לביצוע הבדיקה ולא הוסברה כדין משמעות הסירוב, שהחיפוש נערך במקום ציבורי ושלא כדין, שלא נמצאו סמים בחיפוש ולא הוגשה חוות דעת כי החומר שנתפס הוא סם. השוטר זרגורי נדרש לבצע פניית פרסה לאחר שחזה במערערים נוהגים בטרקטורונים מולו ולא נשמר קשר עין בינו לבינם. כשהוא הגיע לתחנת הדלק המערערים כבר היו בתוך החנות. הם לא נעצרו ולכן אסור היה לבצע חיפוש ויש לפסול את הראיות שהושגו בחיפוש בלתי חוקי. הפעולות שבוצעו בתחנת המשטרה היו מקצה שיפורים שנועד לחפות על מחדלי השוטרים בשטח. על כן, יש לזכות את המערערים. לטענת המערערים העונש שהוטל עליהם הוא מפלה, איננו מידתי וגורם לעיוות דין. השניים נשואים והורים לילדים, מפרנסים יחידים של משפחתם, נהגים מקצועיים שרישיון הנהיגה שלהם הוא מקור פרנסתם. עונש הפסילה שהוטל עליהם גורם להם ולמשפחתם נזק בלתי הפיך.

11. המשיבה מבקשת לדחות את הערעור, משלא נפלה כל שגגה בהכרעת הדין ובגזר הדין. לטענתה, מרבית טענות המערערים עניינן בממצאים עובדתיים שאין להתערב בהם. הראיות שהוגשו הקימו מעבר לחשד סביר שהמערערים נהגו תחת השפעת סמים או אלקוהול והצדיקו את החיפוש ואת הדרישה למתן דגימת שתן. כתב האישום ייחס למערערים את עבירת הנהיגה תחת סמים מכוח סירובם להיבדק ולכן אין רלוונטיות לכך שלא נמצא סם. המערערים סירבו לנטילת דגימת שתן אף לאחר שהתייעצו עם עורך הדין שלהם. הם הודו בחקירתם כי הם נהגו על הטרקטורונים וביצעו את שאר עבירות התעבורה שיוחסו להם. העונש שהוטל עליהם הוא ראוי ואינו חורג מרמת הענישה הנוהגת.

12. לאחר שעיינתי בהודעת הערעור ובכל חומר הראיות ולאחר ששמעתי את טענות הצדדים בדיון שהתקיים לפניי, הגעתי לכלל מסקנה כי דין הערעור להידחות.

13. אשר להכרעת הדין - הלכה פסוקה היא כי ערכאת הערעור איננה נוהגת להתערב בממצאים של עובדה ומהימנות אשר נקבעו על ידי הערכאה הדיונית, אלא רק בנסיבות חריגות (ע"פ 2132/04, סלים קייס נ' מדינת ישראל (28.5.2007); ע"פ 9216/03, ז'אן אלרז נ' מדינת ישראל (16.1.2006)). המערערים לא הראו כי עסקין באחד מאותם מקרים חריגים. במסגרת הכרעת הדין דנה כב' השופטת קמא בכל טענותיהם, ייחסה את המשקל הראוי להן ולגורמים הרלוונטיים להכרעה ולא נמצא כל פגם או טעם המצדיק התערבות בה.

14. בדין קבעה כב' השופטת קמא, על יסוד העובדות שהוכחו לפניה בעדויות השוטרים שנמצאו מהימנות ועקביות, כי אופן נהיגתם של המערערים בטרקטורונים, בשילוב עם המאפיינים החיצוניים (דיבור מבולבל, עיניים עייפות, נראו שתויים ומעושנים) וניסיונו של המערער מס' 2 להסתיר דבר מה בכיסו לעיני השוטר, היה בהם כדי להקים חשד סביר לכך שהם נהגו תחת השפעת סמים או אלקוהול, חשד שהצדיק הן את הדרישה למתן דגימת שתן והן את עריכת החיפוש על גופם של המערערים ובטרקטורונים בהם נהגו.

15. כתב האישום מייחס למערערים את עבירת הנהיגה תחת השפעת סמים מכוח סירובם להיבדק ולא בשל מציאת סם בגופם או באמתחתם. על כן, אין נפקות לטענת המערערים ולפיה לא נתפס בחיפוש סם, כמו גם לטענתם כי יש לפסול את הראיות שנתפסו בחיפוש.

16. אשר לסירוב - יש ממש בטענת המערערים ולפיה ההסבר שניתן להם בשטח אודות משמעות הסירוב, לא היה מספק. הוסבר להם כי הם רשאים לסרב "אך יקבל הזמנת בית משפט על סירוב לבדיקה" (ת/1, ת/5). היה על השוטר להסביר למערערים כי משמעות סירובם היא שייראו אותם כמי שנהגו בשכרות או תחת השפעת סמים. על כן, בדין קבעה כב' השופט קמא כי ביחס לאותו שלב עלו סימני שאלה אודות תקינות הדרישה והסירוב. עם זאת, כפי שפורט כדבעי בהכרעת הדין, האירוע לא הסתיים בשלב זה אלא נמשך גם בתחנת המשטרה, לאחר שהמערערים כשלו שם בבדיקת המאפיינים באופן שהגביר את החשד הסביר נגדם. אין מקום להתערב בקביעה ולפיה הוכח שהליך הדרישה להיבדק, כמו גם ההסבר אודות משמעות הסירוב, נעשו בתחנה כדין ובאופן שהקים את חזקת השכרות לחובת המערערים.

17. טענות המערערים כלפי הרשעתם בשאר העבירות, אף הן אינן מצדיקות התערבות בהכרעת הדין. כפי שצוין בהכרעת הדין, המערערים הודו בחקירתם במשטרה בכך שנהגו בטרקטורונים וביצעו את עבירות התנועה ומכאן שלא היה מקום לקבל טענותיהם כגון שלא נשמר קשר עין עמם. בבית המשפט הם בחרו שלא להעיד וכב' השופטת קמא קיבלה את עדות השוטר אשר ראה את המערערים מבצעים עבירות אלה. לא הובא כל טעם המצדיק התערבות בקביעת ממצאים אלה.

18. גם בעניין גזרי הדין יש לדחות את טענות המערערים. במסגרת גזרי הדין, נתנה כב' השופטת קמא דעתה לכל השיקולים הרלוונטיים, הן לצורך קביעת מתחם העונש ההולם והן לצורך גזירת עונשם של המערערים. בכלל זה נשקלו גם הנסיבות שפורטו בתסקירי שירות המבחן וטענות המערערים אודות נסיבותיהם האישיות והמשפחתיות. העונשים שהוטלו על המערערים ובכלל זה עונש פסילת המינימום הקבוע בפקודת התעבורה, אינם חורגים כלל ועיקר ממדיניות הענישה הראויה והמקובלת ולא נמצא כל טעם המצדיק התערבות בהם.

19. על יסוד האמור לעיל, הערעור נדחה.

המזכירות תמציא פסק דין זה לב"כ הצדדים.

ניתן היום, י"ט אייר תשפ"ג, 10 מאי 2023, בהעדר הצדדים.